

Arrest

nr. 140 990 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de asielinstanties intentioneel

heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoeksters stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van de smokkelaar is geen verschoning. Op verzoekster rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar.

Verzoeksters stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van de smokkelaar biedt hiertoe geen verschoning. Verzoekster is immers zelf verantwoordelijk voor de daden die zij al dan niet stelt. De Raad wijst er op dat het feit dat verzoekster niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd terwijl zij hier wel de kans toe had, hoewel dit evenwel geen verplichting is, een duidelijke indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoekster dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging.

Waar verzoekster de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal zich heeft laten leiden door vooringenomenheid, wijst de Raad er op dat de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal bij het nemen van zijn beslissing zich heeft laten leiden door verzoeksters eigen verklaringen en de uitvoerige objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het gegeven dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden en op de vaststelling dat verzoekster geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, kan er geen geloof meer worden gehecht aan haar asielrelaas.

In de mate verzoekster aangeeft zwanger te zijn en dat zij in België wordt opgevolgd omdat er zich complicaties kunnen optreden, wijst de Raad er op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen te richten tot de geëigende procedure. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in haar verzoekschrift. Zij stelt dat uit het Handboek van UNHCR duidelijk blijkt dat de asielzoeker niet de verplichting heeft om asiel aan te vragen in het eerste land waar zij aankomt na haar vlucht uit haar land van herkomst. Verzoekende partij wijst erop dat liegen omtrent haar paspoort en visum geen reden kan zijn om op basis hiervan te besluiten dat de algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondermijnd. Volgens verzoekende partij is het liegen geen voldoende element om de asielaanvraag af te wijzen aangezien haar vrees voor vervolging niet ten gronde werd onderzocht. Ter ondersteuning van haar argument verwijst verzoekende partij naar het Handboek van UNHCR. Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar een medisch attest waarin wordt bevestigd dat het met haar niet zo goed gaat, terwijl het CGVS dit attest gewoon naast zich neer heeft gelegd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 januari 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat op verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Verder blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot A.A.K. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 140 989 van 13 maart 2015 als volgt gemotiveerd:

“4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 januari 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat op verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gelogen heeft over haar reisdocumenten en haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Spanje, de Verenigde Staten en Canada. Daarenboven heeft verzoekende partij verschillende aanpassingen aangebracht aan de verklaringen die zij oorspronkelijk aflegde ten aanzien van de asielinstanties en gaf zij uiteindelijk aan dat de politieke documenten die zij heeft voorgelegd vals zijn en dat zij ook valse medische documenten zou hebben voorgelegd. Op basis van al deze elementen kan vastgesteld worden dat verzoekende partij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoekende partij ontkent of betwist overigens niet dat zij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Daarnaast blijkt uit de houding van verzoekende partij niet dat zij dringend internationale bescherming nodig had aangezien zij naliel bescherming te zoeken of een asielaanvraag in te dienen, niet alleen in het Verenigd Koninkrijk, maar ook in de Verenigde Staten, Canada, Duitsland of Spanje gedurende haar verblijf aldaar. Verzoekende partij haar leugenachtige en misleidende verklaringen maken dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht zodat zij haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt. Haar voorgehouden vrees wordt bovendien finaal ongeloofwaardig nu zij nooit eerder om internationale bescherming verzocht.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft het medisch attest waarvan verzoeker ter terechtzitting gewag maakt en voor zover hier nog enig geloof aan kan worden gehecht, verwijst de Raad naar wat in de beschikking van 26 januari 2015 reeds werd opgenomen: "In de mate verzoeker verwijst naar het medisch attest van 3 juni 2014 waarin onder andere melding wordt gemaakt van slaapproblemen, depressieve stemmingen en obsessieve neigingen, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde bedrieglijke verklaringen onverkort overeind blijven. Dit blijkt evenmin uit de gegevens vervat in het administratief dossier. Uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde op het einde van de gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Ook zijn advocaat maakte dienaangaande geen opmerkingen. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de leugenachtige verklaringen kunnen verklaren."

Gelet op voorgaande overwegingen en gelet op de vaststelling dat verzoekende partij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS